

Camellia

一品榮華：悍妃天下

เจ้าคือ ชายา

ผู้ให้ร่มโพธิ์

4

风光霁月 เฟิงกวงจี้ยว่ เซียน
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 135 ขำรู้ความจริงของเรื่องนี้

ใบหน้าน่ารักของสวีนางหนึ่งแสดงความฉงนสงสัย ทว่า
ภายในใจนึกออกแล้วว่าเจ้าของเสียงนั้นคือผู้ใด

นางตามเสด็จฮ่องเต้พระองค์น้อยไปเคารพศพที่บ้าน
ราชอาลักษณ์เนีย แต่กลับถูกดำเปิงไล่ตะเพิดออกมา แม้ในตอน
นั้นเสียงนั้นจะตวาดจนห่ม ไม่เหมือนกับเสียงปกติในวันนี้ แต่ก็
ยังคงฟังออก ว่าคนที่กำลังพูดอยู่ด้านนอกรถม้าคือฮุยอินราช-
อาลักษณ์เนีย

กู่จิวเจิงสั่งหาราชอาลักษณ์เนีย แล้วเหตุใดฮุยอินเนีย
จึงได้พูดจากับกู่จิวเจิงอยู่ด้านนอกรถม้าอย่างสงบนิ่งได้ถึงเพียง
นี้ นางน่าจะเกลียดชังกู่จิวเจิงจนเข้าไส้ไม่ใช่หรือ

ความคิดเกิดขึ้นเพียงชั่วแวบ กู่จิวเจิงก้าวออกไปเลิก
ฝ่าม่านสีน้ำเงินเข้มขึ้น

คนที่ยืนอยู่ด้านนอกธรรมา ก็คือฮุฮยินเนี่ยที่สวมชุดคลุม
ตัวยาวผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดสีดำ เส้นผมสีดำดกเล้าม้วนเป็นมวยอยู่
บนศีรษะ ปักดอกไม้ไว้เรียบๆ

สวี่ฉางหนิงอดแปลกใจไม่ได้ ราชอาลักษณ์เนียถูก
กู่จิวเจิงตัดศีรษะ ซ้ายยังนำศีรษะมาวางไว้ต่อหน้าพระพักตร์
ฮ่องเต้ ยามที่จัดงานศพยังมีกลุ่มคนที่สนับสนุนเชื้อเจิ้งอ๋องมา
ก่อกวนถึงบ้านหลายต่อหลายครั้ง ฮุฮยินเนี่ยน่าจะเคียดแค้น
กู่จิวเจิงจนอยากจะบีบคอให้ตาย

หรือว่า ความสงบนิ่งของฮุฮยินเนี่ยเป็นความสงบก่อนที่
จะเกิดพายุฝน

ฮุฮยินเนี่ยย่อเข้าคารวะ ก้มหน้าเอ่ยว่า “ครั้งนี้ต้อง
ขอบพระคุณคุณชายรองมากเจ้าค่ะ”

สวี่ฉางหนิง “...”

ขอบคุณอะไรกัน ขอบคุณที่ตัดศีรษะสามีของนางอย่าง
นั้นหรือ

ภูจิ๋วจึงกลับเอ่ยเพียงว่า “ฮูหยินเนียไม่จำเป็นต้องทำ
เช่นนี้ ขำรับไว้ไม่ไหว”

“มันเป็นคนละเรื่องกัน ท่านรับการคารวะนี้ไว้เถิด”
ฮูหยินเนียลุกขึ้นยืน ทำท่ายังคงแข็งขืนเช่นเก่า “แม้ท่านจะฆ่า
ไปแล้วหนึ่งคน รักษาชีวิตคนทั้งครอบครัวของข้าไว้ได้ ข้ายังให้
เงินพวกเราเพื่อที่จะไม่เข้าร่วมสำนักตะวันแดง แต่แค่นั้นที่ท่าน
ฆ่าสามี ถึงอย่างไรก็ต้องแก้แค้น”

ฮูหยินเนียเหลือบสายตาดูขึ้นมองภูจิ๋ว เอย่ยเสียงหนัก
ว่า “คุณชายรองภู ครั้งหน้าที่พบกัน ท่านกับข้าคือศัตรู” เมื่อ
กล่าวจบก็ย่อตัวอีกครั้ง ก่อนจะเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

สวีฉางหนิงมองเงาหลังของฮูหยินเนีย ก็พลันตกอยู่ใน
ห้วงความคิด เมื่อหันกลับไปมองภูจิ๋วอีกครั้ง ก็พบว่าใบหน้า
หล่อเหลานั้นไร้ซึ่งอารมณ์ แม้แต่แววตาแสดงความรู้สึกก็ไม่มี

“คุณชายรองภู ฮูหยินเนียคืออย่างไรหรือ”

ภูจิ๋วเหลือบสายตามองสวีฉางหนิง แล้วก้าวลงจาก
รถม้า เอย่ยโดยไม่ได้อตอบคำถาม “ไปเถิด เข้าไปดูข้างในกัน”

เมื่อรู้ว่าเขาไม่คิดจะตอบ สวีฉางหนิงก็อ่อนใจ กู้จิวเจิงเป็นคนดีอีร้น น่ากลัวว่าเขาคงเห็นนางเป็นคนที่ต้องระวัง มีเรื่องใดก็คร้านจะบอกนาง

โหวจื่อเหวินที่อยู่อีกด้านมองเจ้านายของตน แล้วหันมามองสวีฉางหนิง ก่อนจะกระต๊อบเท้าอย่างร้อนใจ

นายท่านนิสัยเป็นเช่นนี้ แล้วเมื่อไรจะได้ใจของแม่นางเล่า

เมื่อเห็นว่ากู้จิวเจิง จ้าวเงินชวง และกู่จิงเดินห่างออกไป โหวจื่อเหวินก็เข้ามากระซิบบ่อยขำๆ สวีฉางหนิง

“ท่านไม่รู้อะไรขอรับ ตอนแรกที่ราชอาลักษณ์เฝียกล่าวหาเซ่อเจิ้งอ่อง ในที่ประชุมราชสำนักพูดกันไม่น่าฟังนัก แล้วเซ่อเจิ้งอ่องจะทนได้อย่างไร กลับมาจึงออกคำสั่งให้สังหารราชอาลักษณ์เฝีย แต่ท่านแม่ทัพของเราไม่ยอม ท่านขัดขวางและทะเลาะมีปากเสียงกับเซ่อเจิ้งอ่อง เซ่อเจิ้งอ่องพิโรธหนัก จะฆ่าคนทั้งครอบครัวสกุลเฝีย ท่านแม่ทัพเห็นว่าห้ามเอาไว้ไม่อยู่แล้ว จึงได้ขอลงมือเอง และสังหารเพียงราชอาลักษณ์เฝียเพียง

คนเดียว เพื่อให้เชื่อใจ้องหายพิโรธ ไม่เช่นนั้นน่ากลัวว่า
คนทั้งตระกูลเนี่ยคงจะพลอยสิ้นไปด้วยขอรับ”

สวีนางหนึ่งมองโหวจื่อเหวินด้วยความประหลาดใจ “มี
เรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ”

“มีแน่นอนขอรับ คำพูดของฮูหยินเนี่ยเมื่อครู่ที่ท่านก็ได้
ยิน”

จริงสิ นางเองก็ได้ยินแล้ว เพียงแต่นางไม่อยากจะเชื่อ
ว่ากุ่จิวเจิงจะมีด้านที่มีเมตตาด้วย

สวีนางหนึ่งมองเงาหลังของกุ่จิวเจิง ชุดผ้าไหมสีดำของ
เขาเมื่ออยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ทำให้มองเห็นลวดลายปักอย่าง
หรูหราสีเดียวกัน ปากกว้างเอวคอด ยามก้าวเดินตัวตรง ท่วงท่า
แตกต่างจากคนทั่วไป

มือของเขาเปื้อนโลหิตมามากมาย เขาฆ่าได้แม้กระทั่ง
เชลยศึกเจ็ดพันคน ตามที่เขาบอก กว่าครึ่งหนึ่งของเชลยศึก
เจ็ดพันคนนั้นเป็นคนของเขาเอง เป็นสายลับที่เขาจงใจแพ้ศึก
เพื่อส่งเข้าไปที่แคว้นเป่ย์จี

เจ็ดพันคนยังฆ่ามาแล้ว เหตุใดเขาจึงยังมีเมตตาต่อคน
สกุลเนี่ยอีกสิบกว่าชีวิตอีกเล่า

ทว่าไม่ใช่ว่านางไม่เชื่อคำพูดของโหวจื่อเหวิน นางเห็น
ท่าทางเมื่อครู่นี้ของฮูหยินราชอาลักษณ์เนี่ยอยู่กับตา

คนผู้นี้ นางยิ่งมองไม่ออกเข้าไปทุกทีๆ

“เจ้าลิง มัวโง่โง่อะไรอยู่” กู้จิงที่เดินห่างออกไปแล้วหัน
กลับมาทักมือเรียก

สวี่ฉางหนิงจึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าตนเองหยุดเดินโดยไม่ทัน
รู้ตัว ทั้งระยะห่างจากกู้จิวเจิงมาไกล จึงรีบเร่งฝีเท้า ไล่ตาม
กู้จิวเจิงไปพร้อมกับโหวจื่อเหวิน

สถานที่ที่มาในครั้งนี้ ไม่พบเงื่อนไขที่เป็นประโยชน์

ระหว่างทางนั่งรถม้ากลับ กู้จิวเจิงใช้มือหนึ่งเท้าคาง
สายตาที่มองสวี่ฉางหนิงเต็มไปด้วยการพิจารณา “จาก
ความเห็นของเจ้า คนที่สามารถเข้าไปสังหารเจ้าสำนักใหญ่และ
เจ้าสำนักรองถึงในเรือนจำของหน่วยราชทัณฑ์ได้ น่าจะเป็นผู้ใด

คนผู้นี้มีจุดประสงค์อะไร การสังหารเจ้าสำนักตะวันแดงทั้งสอง
คนจะให้ผลดีอะไรแก่เขา”

ดวงตางามของสวีนางหญิงกลอกหนึ่งรอบ เอียงศีรษะ
เอ่ยว่า “ฟังจากความหมายของคุณชายรองกู่ เจ้ารู้แล้วหรือว่า
ใครเป็นคนลงมือ”

“ข้ากำลังถามเจ้า เจ้ากลับมาถามข้ากลับ” กุ่จิวเจิงส่าย
หน้า ปลายนิ้วบีบสันจมูก แล้วใช้นิ้วชี้เคาะที่หัวเข่า ผ่านไปสัก
พักก็เอ่ยว่า “ช่างเถิด หลายวันมานี้เจ้าคอยดูแลอยู่ข้างกายข้าง
เท่านี้ก็เหนื่อยมากแล้ว พรุ่งนี้เจ้าอยู่พักผ่อนที่บ้านก็แล้วกัน อีก
สัปดาห์จะส่งให้คนไปหาเจ้า”

คนที่ขอให้นางมาทุกวันนี้ก็คือเขา มาตอนนี้คนที่เปลี่ยนใจ
ก็คือเขา น่ากลัวว่าการที่อยู่ๆ กุ่จิวเจิงเปลี่ยนใจขึ้นมา อาจเป็น
เพราะเกิดความคิดชั่วร้ายอะไรใหม่ขึ้นมาก็เป็นได้

“ดีเหมือนกัน” สวีนางหญิงหลุบลายตาลงเอ่ยว่า “หากอีก
สัปดาห์เจ้าไม่มาหาข้า ก็ยังดี”

ทางที่ดีที่สุดก็คือปล่อยให้แมลงกินหัวใจในร่างของเขา
ออกฤทธิ์

กู่จิวเจิงเอียงกายเล็กน้อย มองดูท่าทางแอ่งนอนของนาง ราวกับว่ากำลังมองดูลูกแมวที่กำลังหงุดหงิด จึงหลุดหัวเราะ ออกมาอย่างอดไม่ได้

“ท่านแม่ทัพ ถึงจวนสกุลสวีแล้วขอรับ” ทหารรับใช้ที่ติดตามมาด้วยรายงาน

กู่จิวเจิงอมยิ้มมองสวีฉางหนิง “ไม่ได้มาคารวะที่จวนเสียนาน ให้ข้าลงไปส่งเจ้าตี๋ไหม” แม้จะเอ่ยถาม แต่เขากลับลงจากรถม้า ลงไปยืนตัวตรงอยู่ที่ข้างรถม้าแล้ว

สวีฉางหนิงเห็นใบหน้าอมยิ้มของกู่จิวเจิง หัวใจก็พลิกกลับไปมาหลายตลบ ทำได้เพียงหลุบสายตาลงอย่างเอียงอาย “คุณชายรองกู่มาเยือนถึงเรือน ท่านพ่อจะต้องดีใจเป็นแน่”

นางสูงเพียงคางของเขาเท่านั้น เมื่อก้มหน้า จากมุมของเขาจึงเห็นเสียงเส้นผมสีดำขลับ ปอยผมร่วงลงมาที่จอนทั้งสองข้างของนาง ลำคอขาวเนียนวับแวมอยู่ภายใต้สาบเสื้อ ราวกับลำคอระหงของหงส์ฟ้า

ลำคอขาวเนียนละเอียดนั้น ราวกับจะยั่วเย้าให้บีบรัด ใช้แรงเพียงเล็กน้อย ก็จะเอาชีวิตของนางได้ ความรู้สึกที่เป็นผู้

ควบคุมได้นั้น ทำให้เขารู้สึกเคลือบแคลงใจนางมาก และทำให้
เขาสามารถรักษาความมอดทนต่อนางได้ชั่วคราว

กู่จิวเจิงเป็นองสหายตาห็นหัวเราะเบา ๆ “รบกวนพวกเจ้า
แล้ว”

สวีฉางหนิงเดินนำกู่จิวเจิงเข้าไปในบ้านสกุลสวี่อย่างมี
มารยาท และพากู่จิวเจิงเข้าพบสวี่ปิ่นจื่อในที่นี้ ส่วนตนก็เข้า
ไปคารวะนายหญิงชรา

วันต่อมา ในที่สุดสวี่ฉางหนิงก็ไม่ต้องไปที่คฤหาสน์ตากอากาศ
ของกู่จิวเจิงอีก สามารถอยู่เป็นเพื่อนมารดาที่บ้านได้อย่าง
วางใจ

เพียงแต่เรื่องที่เจ้าสำนักใหญ่และเจ้าสำนักรองของสำนัก
ตะวันแดงตายอยู่ในเรือนจำอย่างเป็นปริศนา และท่าทีของกู่จิว
เจิงต่อสกุลสวี่ ทำให้นางรู้สึกกังวลใจจริง ๆ มักจะมีความรู้สึกว่
ตอนนี้คือความสงบก่อนที่จะเกิดพายุฝน

ส่วนให้หลัง

“หยุด!”

รถม้าที่กำลังเคลื่อนตัวหยุดลงกะทันหัน สวีฉางหนิงต้อง
รับมือกับกู่จิวเจิงมาครึ่งก่อนวัน กว่าจะได้นั่งหลับตาฟังผ่นั่งรถ
ม้าพักผ่อนได้เพียงชั่วครู่ รถม้าก็หยุดชะงักจนสั่นสะเทือน

“เกิดเรื่องไฉน” เสียงของสวีฉางหนิงยังคงแหบพร่า
เล็กน้อย

“คุณหนูสี่ บนถนนมีคนขอรับ!” คนขับรถม้าขมวดคิ้ว
ตอบ “ดูท่าเหตุการณ์จะไม่ได้แล้วขอรับ”

สวีฉางหนิงเลิกม่านรถม้าขึ้น แสงอาทิตย์ยามบ่ายสาด
ส่องลงบนถนน จนแสงตาเล็กน้อย

บทที่ 136 เก็บชายงามได้หนึ่งคน

ภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้า ร่างสูงชะลูดอาบเลือดกำลังนั่งเอียงซ้ายพิงกำแพง เส้นผมยาวสยายทิ้งตัวลงที่ข้างกายทั้งสองข้าง มองเห็นใบหน้าไม่ชัด เห็นเพียงเค้าโครงหน้า สวีฉางหนึ่งรู้สึกคุ้นตา

สิ่งที่กั้นระหว่างสองชอยนี้คือถนนที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คน ทว่าที่แห่งนี้กลับไม่มีใครแม้แต่คนเดียว และไม่รู้ว่าคนผู้นั้นอยู่ตรงนี้นานเท่าไร หรือหากมีคนผ่านมาเห็นเข้าก็อาจจะไม่กล้าช่วยเหลือ เพราะกลัวว่าจะเป็นการนำเรื่องเดือดร้อนมาสู่ตัวเอง

สวีฉางหนึ่งขมวดคิ้วลงจากรถ เดินเข้าไปหาคนผู้นั้น พร้อมกับลงสวี่คนขับรถอย่างระมัดระวัง

“คุณชาย คุณชาย”

ลงสวี่นั่งยองๆ ลงข้างกายชายผู้นั้น ไข่มือกลองผลัก ร่างของคนผู้นั้นเอียงและล้มลงกับพื้น เส้นผมยาวทิ้งตัวไปด้านหนึ่ง เผยให้เห็นดวงหน้าอ่อนเยาว์หล่อเหลาซีดขาว

“ตายแล้ว! คุณชาย เป็นอะไรไป!” ลุงสวี่รับเข้าไปประคอง

สวี่ฉางหนิงขมวดคิ้วมองใบหน้าที่คุ้นเคย ก้าวถอยหลัง
ออกมาหนึ่งก้าว

นี่คือเฉียวซ่งเฟย เจ้าสำนักสามแห่งสำนักตะวันแดง
ไม่ใช่หรือ

วันนั้นเขาหลบสังหารกู่จิวเจิงไม่สำเร็จ จึงคิดจะสังหาร
นางด้วย ภายหลังพ่ายแพ้และหนีไป คิดไม่ถึงว่าจะได้รับ
บาดเจ็บสาหัส และมาล้มอยู่ตรงนี้

หรือว่านี่คือกับดักของคนสำนักตะวันแดง

สวี่ฉางหนิงมองไปรอบด้านอย่างตื่นตัว เมื่อไม่พบสิ่ง
ผิดปกติ ถึงยอมเข้าไปใกล้อีกนิด แล้วยืนมองบาดแผลของเขา

เฉียวซ่งเฟยหลับตาแน่น ชูดยาสีน้ำเงินดำเปื้อนโลหิต
จนกลายเป็นสีดำ ริมฝีปากมีโลหิตสด ๆ รินออกมา

“ลุงสวี่ เจ้าดูสิ ว่าอาการไม่ดีใช่หรือไม่”

ลุงสวิตกใจจนใบหน้าถอดสี พยักหน้าอย่างลั้งเล “คุณหนู
พวกเราอย่าไปสนใจคนผู้นี้เลยดีกว่าขอรับ น่ากลัวว่าจะไม่รอด
แล้ว จะกลายเป็นว่าคุณหนูไปยุ่งเรื่องของผู้อื่น หาเรื่อง
เดือดร้อนใส่ตัวนะขอรับ”

สวีนางหนึ่งรู้ว่าลุงสวี่หวังดี นางเองก็อยากจะทิ้ง
เฉียวซังเฟยไว้ไม่ดูดำดูดีเช่นกัน

ทว่าคนผู้นี้มีฐานะพิเศษ หากทิ้งเขาไว้ สวีนางหนึ่งก็จะ
รู้สึกว่าได้พลาดอะไรไป

เมื่อคิดใคร่ครวญดีแล้ว สวีนางหนึ่งก็เอ่ยว่า “ลุงสวี่
รบกวนเอาตัวเขาขึ้นไปบนรถม้า พวกเราจะกลับไปทีคฤหาสน์
ตากอากาศของคุณชายรองกู่”

ลุงสวี่ชะงัก นิ่งคิดก่อนจะพยักหน้า “เช่นนั้นก็ดี คุณชาย-
รองกู่จะต้องมีวิธีจัดการอย่างแน่นอน”

ลุงสวี่พาตัวเฉียวซังเฟยที่เสียเลือดมากจนเหลือเพียงลม
หายใจรวนขึ้นรถม้า สวีนางหนึ่งนั่งอยู่ที่หน้าประตูรถม้า แล้ว
มุ่งหน้าไปที่คฤหาสน์ตากอากาศของกู่จื๊อเจิงพร้อมกับลุงสวี่

พวกเขาเพิ่งจะมาถึงที่หน้าประตูคุก হাসน์ ยังไม่ทันได้ลงจากรถ โหวจื่อเหวินและกั๋งที่ยืนกระซิบกระซาบกันอยู่ที่หน้าประตูก็มองเห็นเข้า

เมื่อเห็นสวีฉางหิงนั่งอยู่ที่ด้านหน้ารถม้า ก็คาดเดาได้ว่าต้องมีเรื่อง จึงรีบเข้ามาหา

“คุณหนูสวี เหตุใดจึงกลับมาเร็วนักขอรับ” นางเฟิงจะกลับไปได้ไม่นานนี้เอง

สีหน้าของสวีฉางหิงมีรอยตื่นเต้น เอ่ยเสียงดูว่า “คุณชายรองกั๋งอยู่หรือไม่”

โหวจื่อเหวินพยักหน้าเอ่ยว่า “อยู่ขอรับ ๑ เชิญเข้ามาก่อนขอรับ”

สวีฉางหิงหันกลับไปชี้ที่รถม้า เอ่ยเสียงเบาว่า “ด้านในมีคนอยู่ ต้องการพบคุณชายรองกั๋ง”

คนที่จะเข้าไปพบกั๋งจี๋เจิง จะปล่อยให้เข้าไปสู่สมสีสู่มหาไม่ได้ โหวจื่อเหวินและกั๋งจึงเลิกผ้ามานรตม้าขึ้นดู เมื่อเห็นเจียวซังเฟยที่กำลังหมดสติ ทั้งสองก็สุดลมหายใจด้วยความตกตะลึง

“คุณหนูสี่ ท่านไปพบคนผู้นี้ได้อย่างไรขอรับ” โหวจื่อ-
เหวินปากไว หลุดปากถามออกไป “เจ้าหมอนี่ไม่ใช่คนดีอะไร
หากเขาทำเรื่องชั่วขึ้นมาจะทำอย่างไรขอรับ”

สวีฉางหนิงเอ่ยว่า “ตอนที่ข้าพบเขา เขาก็แทบจะไม่
เหลือลมหายใจแล้ว จึงไม่กลัวว่าอยู่ๆ เขาจะฟื้นขึ้นมาหรอก”

คำพูดของสวีฉางหนิงทำให้โหวจื่อเหวินและกู่จิ้งพากัน
ยิ้มออก คนหนึ่งนำสวีฉางหนิงเข้าไปด้านใน อีกคนใช้วิชาตัว
เบาเหาะไปรายงานกู่จิวเจิงก่อน

สวีฉางหนิงและกู่จิ้งเพิ่งจะมาถึงลานด้านหน้า กู่จิวเจิง
และโหวจื่อเหวินก็เดินคู่กันออกมาจากภายในห้อง

“คุณชายรอง” คิ้วเรียวงามราวใบหลิขของสวีฉางหนิง
ขมวดเล็กน้อย ดวงตาโตวาววามมีรอยกังวล “คนผู้นี้สมควรตาย
แต่ข้าได้ยินเจ้าบอกว่าเกิดเรื่องในเรือนจำ เจ้าสำนักใหญ่กับ
เจ้าสำนักรองของสำนักตะวันแดงถูกสังหาร ข้าจึงนำตัวเขามา
ให้เจ้าจัดการ ทว่าคนผู้นี้ดูแล้วน่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกไม่
นาน”

ดวงตาหงส์ของภูจิวจึงรีบลง เหลือบมองสวิฉางหนึ่ง
พร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะเดินไปที่หน้าประตู เมื่อเห็นคนในรถม้า ก็
สั่งการว่า “ไปเรียกหมอมาดูอาการของเขา รักษาชีวิตของเขา
เอาไว้ก่อน”

“ขอรับ” โหวจื่อเหวินโค้งคำนับ แล้วรีบรุดไปเชิญหมอที่
คุ้นเคยมา

ทหารรับใช้ของภูจิวจึงช่วยกันแบกเฉียวซังเฟยเข้าไป
ยังห้องปักกัณลอวน จากนั้นก็มีท่านหมอมาดูอาการ สวิฉางหนึ่ง
จึงโล่งอก นางมอบเรื่องนี้ให้ภูจิวจึงแล้ว เรื่องหลังจากนี้
เกี่ยวข้องกับสำนักตะวันแดง นางไม่อยากจะถามอะไรให้มาก
ความ

“คุณชายรองภู ข้างส่งมอบคนให้เจ้าแล้ว ตอนนี้ก็สายมาก
แล้ว ข้าควรจะกลับเสียที” สวิฉางหนึ่งย่อตัวแล้วทำท่าจะกลับไป

แต่เมื่อหันกาย ก็เห็นภูจิวจึงยืนแขนออกมาตรงหน้า
ขวางทางของนางเอาไว้

สวิฉางหนึ่งเงยหน้าขึ้นมองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า เอียงคอ
ด้วยความงุนงง ขนตายาวกะพริบพริบ ๆ “คุณชายรองภู”

ท่าทางงุนงงของนางราวกับลูกแมวที่ยังไม่หย่านม กู้จิวจึงมองแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ “เจ้าอยู่ที่นี่ก่อน ดูอาการของเขา แล้วค่อยว่ากันอีกที”

สวีฉางหนิงไม่อาจปฏิเสธ เพราะนางรู้ว่ากู้จิวจึงเป็นคนหัวรั้น ในเมื่อเขากล่าวเช่นนั้น นางก็อย่าได้คิดที่จะไปไหน นางไม่ยากใจกับเขา จึงได้แต่ต้องพยักหน้าตอบรับ

ทั้งสองไปดื่มชากันที่ห้องโถงด้านหน้า กู้จิวจึงสอบถามสวีฉางหนิงอย่างละเอียดว่านางไปพบคนใดอย่างไร เหตุการณ์ในตอนนั้นเป็นอย่างไร ข้างกายมีใครอื่นบ้างหรือไม่ เป็นต้น

สวีฉางหนิงเล่าสิ่งที่ผ่านมาอย่างละเอียด จากนั้นก็หนึ่งนึ่ง เป็นเพื่อนกู้จิวจึงสักพัก โหวจื่อเหวินก็วิ่งเข้ามา โคงค์คำนับแล้วเอ่ยว่า “ท่านแม่ทัพ บาดแผลของเจียวซังเพยเป็นเพียงอาการบาดเจ็บภายนอก ไม่ได้ร้ายแรงถึงชีวิตขอรับ แต่ถ้าหากจะให้หายดีน่ากลัวว่าจะต้องดูแลเป็นอย่างดี”

กู้จิวจึงหลุบสายตาลงอยู่สักพัก ก็มองสวีฉางหนิงด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

ทั้งสองสบตากัน สวีฉางหนึ่งรู้สึกถึงความระแวงระวัง
ปลุกความสนใจทุกส่วนของร่างกาย เอ่ยเสียงเบาว่า
“คุณชายรอง”

กุจิวเจิงยิ้ม น้ำเสียงแผ่รอยหลอกหลอและเผด็จการในที
“เฉียวซังเฟยผู้นี้ หากให้อยู่ที่นี่ก็จะไม่ปลอดภัย จะต้องหาที่ที่
ปลอดภัยให้เขาอยู่”

สวีฉางหนึ่งพยักหน้าอย่างว่าง่าย “คุณชายรองกล่าว
ถูกต้อง” แม้จะกล่าวเช่นนั้น ทว่าสีหน้ายังคงงุนงงเช่นเดิม

กุจิวเจิงหลุดหัวเราะ “คุณหนูสีฉงลาดเฉลิ่ว จะต้องเข้าใจความลำบากของข้า ตอนนี้คนข้างกายที่ข้าเชื่อใจได้ ต่างก็ถูก
จับตามองทั้งหมด ข้ายังเกิดเรื่องใหญ่ในเรือนจำเช่นนั้น เจ้า
สำนักตะวันแดงเสียชีวิตในเรือนจำของหน่วยราชทัณฑ์ถึงสอง
คน ข้าเองก็ไม่อาจเชื่อมั่นการเปลี่ยนแปลงของผู้อื่นได้อีก จึงยังไม่
อาจส่งเฉียวซังเฟยเข้าปากเสือได้ การไว้ชีวิตเขายังคงเป็น
ประโยชน์”

สวีฉางหนึ่งได้ฟังก็พยักหน้า เอ่ยว่า “คุณชายรองมี
เหตุผล”

“ในเมื่อเจ้าเองก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะมอบให้เจ้า”

“อะไรนะ” สวีฉางหนิงมองกุ่จิวเจิงด้วยความประหลาดใจราวกับคิดไม่ถึงว่าเขาจะเสนอเรื่องนี้ขึ้นมา

กุ่จิวเจิงยิ้มเอ่ยว่า “เมื่อครุ่นข้าก็ได้กล่าวอย่างชัดเจนแล้ว ข้างกายข้าไม่ปลอดภัย เรือนจำของหน่วยราชทัณฑ์ก็ไม่อาจวางใจได้ ไม่สู้ให้เจ้าพาคนกลับไป คอยจับตาดูเขา แล้วค่อยคิดหาวิธีสอบสวน เช่นนี้แล้วจะไม่ง่ายกว่าหรือ”

บทที่ 137 ข้าว่าเจ้าต้องการกำลังใจ

สวิตางหนึ่งก้อนก็จ้วจิ้งด้วยความโมโห

ให้คนไปอยู่กับนาง เขาจะง่าย แต่นางกลับไม่ง่ายเลย
สักนิด

การที่หญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกรับเรือนเช่นนางพาชายหนุ่มที่
บาดเจ็บสาหัสกลับบ้าน น่ากลัวว่าไม่ทันที่เด็ยชั่งเพยจะดีขึ้น
นางคงถูกคนที่บ้านที่คอยจับตามองนางทุกฝีก้าวแล้วส่งตัว
ไปอยู่ที่คฤหาสน์ปลายนา หรือไม่ก็สำนักชีเสียแล้ว เพื่อไม่ให้
เสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

นางจับจ้องอีกฝ่ายอย่างไม่หลบสายตา สีหน้าโมโหมาก
เป็นพิเศษ จนก็จ้วจิ้งซ้ำขึ้น

“ทำไม เจ้าไม่ยินดีหรือ”

“คุณชายรองก็ตั้งใจทำให้ข้าลำบาก” สวิตางหนึ่งขมวด
คิ้วเอ่ยว่า “คุณชายรองก็ลองคิดดู อย่างน้อยข้าก็เป็นสตรี ข้ายัง
เป็นสาวแก่อายุสิบแปดปี ต่อไปจะต้องแต่งงาน แต่เจ้ามาขอพบ

ข้าววันเว้นวันเช่นนี้ ก็ทำลายชื่อเสียงของข้ามากพอแล้ว ครั้งนี้ หากข้ารับปากเจ้าอีก แล้วพาชายอื่นกลับไปที่บ้าน ต่อให้เอาข้า ใส่ตะกร้าล้างน้ำในแม่น้ำฮวงโหก็ยังไม่ใช่สาระสำคัญ ต่อไปไม่ถูกคน ถ่มน้ำลายใส่จนจมน้ำตายเลยหรือ”

“คุณชายรองไม่ใช่คนใจไม่ไส้ระกำ ขอร้องเจ้าช่วยคิดเผื่อ ข้าด้วย ข้ามีพี่น้องอยู่ที่บ้านมากมาย ความสัมพันธ์ซับซ้อน หากคุณชายรองดูไม่เห็นแก่ที่ข้ามีความอดทนมาอยู่เป็นเพื่อน เจ้าระหว่างที่รักษาตัว อย่างน้อยก็ช่วยส่งสารข้า อย่าให้ข้าต้อง เจอกับเรื่องยุ่งยากเลย”

กู่จิวเจิงนั่งเฝ้าค้างอย่างสบายอารมณ์ ท่วงท่าราวกับ กำลังฟังขับลำนำ ฟังคำปฏิเสธของสวีฉางหนิงราวกับกำลังฟัง เรื่องราวที่น่าสนใจ

ท่าทางเช่นนี้ช่างน่าโมโหยิ่งนัก หากไม่ได้เป็นเพราะ สวีฉางหนิงต้องรักษาภาพลักษณ์อ่อนโยนไว้พิสมัยเอาไว้ น่า กลัวว่าคงจะถีบเขาไปแล้ว

“พูดจบหรือยัง” กู่จิวเจิงค่อย ๆ ยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรงอย่าง เกียจคร้าน

สวีฉางหนิงแม้ริมฝีปากพยับหน้า คาดเตาได้แล้วว่าเขาคงไม่ยอมตกลง

กู่จิวเจิงหยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ แล้วยื่นให้สวีฉางหนิง “พูดจบแล้วเจ้าก็ลองอ่านดู หวังว่าเมื่อเจ้าอ่านจบ จะยังสามารถปฏิเสธคำขอร้องของข้าได้อีกนะ”

หัวใจของสวีฉางหนิงเต้นแรง เกิดลางสังหรณ์ขึ้นมาว่า สิ่งทีอธิบายความระแวงและความสงสัยของกู่จิวเจิงที่มีต่อสกุลสวีเมื่อก่อนหน้านั้นนั้น ได้มาอยู่ในมือของนางแล้ว

เมื่อเปิดจดหมายออกกวาดสายตาด่านเนื้อหาอย่างรวดเร็ว สวีฉางหนิงก็ตกตะลึงพริ้งเพริดจนใบหน้าถอดสี “เจ้าสำนักทั้งสองของสำนักตะวันแดงตายเพราะถูกวางยาอย่างนั้นหรือ”

ข้าคนสุดท้ายที่พบพวกเขาก็คือสวีปิ่นจื่อ!

กู่จิวเจิงยิ้มพลางดึงจดหมายกลับไป นิ้วขาวเนียนกรีดจดหมายสองครั้ง ก่อนจะสอดเข้าไปในอกเสื้อ

“เจ้าเองก็น่าจะเห็น ว่าพ่อของเจ้าไม่เพียงเป็นคนสุดท้าย ที่เห็นเจ้าสำนักใหญ่และเจ้าสำนักรองของสำนักตะวันตก ช้ายัง อ้างตำแหน่งเพื่อเข้าไปที่นั่น โดยที่ไม่มีใครสั่ง ท่านพ่อของข้า ไม่ได้สั่งให้พ่อของเจ้าทำอะไรทั้งนั้น”

กู่จิวเจิงโน้มตัวเข้าหาสวี่ฉางหนิง รอยยิ้มยิ่งเต็มไปด้วยความสนุกสนาน

“พ่อของเจ้าอาศัยตำแหน่งเข้าหาผู้ร้ายก่อความวุ่นวาย โดยผลการ จากนั้นทั้งสองก็ถูกพิษเสียชีวิตอยู่ในเรือนจำ จนข้า ยังไม่มีโอกาสจะสอบสวนหาข้อมูลอะไรได้ เจ้าว่า เรื่องนี้มีสาเหตุเกิดจากอะไร หากท่านพ่อของข้ารู้ เขาจะคิดว่าเกิดจากสาเหตุอะไร”

สวี่ฉางหนิงมองดูดวงหน้าที่ตะแแต้มรอยยิ้มของกู่จิวเจิง ก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งสันหลัง หนังสือระชาในชั่วพริบตา

“ท่านแม่ทัพ” เสียงรายงานดังจากด้านนอก “ท่านหมอ รักษาอาการไว้ได้แล้ว ตอนนี้ยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าอาการเจ็บป่วยจะฟื้นคืนอันตรายได้หรือไม่ขอรับ”

“เข้าสู่แล้ว” กุ๊จิวเจิงลุกขึ้นยืน ยิ้มบางให้สวีฉางหนิง
“ไปกันเถิด ไปดูด้วยกัน”

สวีฉางหนิงเดินตามกุ๊จิวเจิงไปเจียบ ๆ มุ่งหน้าไปยังห้อง
ปิกที่เป็นที่รักษาอาการของเฉียวซ่งเฟย

เฉียวซ่งเฟยนอนอยู่บนเตียง เสื้อผ้าเปื้อนโลหิตยังไม่ถูก
ถอดออก ดวงหน้าซีดขาวราวกระดาษ มุมปากมีรอยโลหิตแห้ง
กรัง มองดูเพียงเท่านั้น ก็เหมือนเขาจะหมดลมหายใจได้ทุกเมื่อ

กุ๊จิวเจิงเหลือบมอง แล้วเอ่ยว่า “เป็นอย่างไร คุณหนูสวี”

คนอื่น ๆ ไม่เข้าใจความหมายของกุ๊จิวเจิง ทว่าสวีฉางหนิงเข้าใจ

“ก็ได้ ทำตามที่คุณชายรองกู่กล่าว”

กุ๊จิวเจอียิ้ม “เจ้าเป็นคนฉลาด” จากนั้นก็หันไปสั่งให้คน
เตรียมไม้กระดาน แล้วยกเฉียวซ่งเฟยที่กำลังสลบไสลไม่ได้สติ
ขึ้นไปนอนบนไม้กระดาน

สวีฉางหนิงมองดูเฉียวซ่งเฟยที่นอนอยู่บนไม้กระดาน ก็
รู้สึกปวดศีรษะ ยังไม่ทันก้าวออกจากคฤหาสน์ตากอากาศของ

กู่จิวเจิง ในสมองก็ผูกแผนการไว้สองสามประการว่าเมื่อกลับถึงบ้านแล้วจะเกิดเหตุการณ์เช่นไร และจะต้องรับมืออย่างไร

“คุณชายรอง ขำขอตัวกลับก่อน” สวีฉางหนึ่งบอกลากู่จิวเจิง

กู่จิวเจิงผงกศีรษะเล็กน้อย แล้วสั่งให้คนยกไม้กระดานขึ้น เดินตามสวีฉางหนึ่งออกไปข้างนอก

ใครจะคิดว่าเมื่อสวีฉางหนึ่งเดินมาถึงหน้าประตู ก็มีคนวิ่งเข้ามาจากด้านนอกอีก

“ท่านแม่ทัพ ท่านหนั้นมาถึงแล้วขอรับ”

คำรายงานจบลง ม่านกั้นประตูก็ถูกเลิกขึ้น ชายร่างกำยำอายุเลยวัยห้าสิบปีเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว

สวีฉางหนึ่งเอียงกายถอยหลังไปสองก้าว

ท่านหนั้นผู้นี้ สามารถเข้ามาด้านในได้โดยไม่ต้องรอคำอนุญาตของกู่จิวเจิง ดูเหมือนว่าจะมีตำแหน่งไม่ธรรมดา นางคิดพลางอาศัยช่วงที่คนผู้นี้ไม่ทันสังเกต ใช้ผ้าเช็ดหน้าของตนปิดคลุมใบหน้าของเฉียวซังเพยเอาไว้

กู่จิวเจิงมองดูการกระทำของสวีฉางหนึ่งด้วยหางตา ก็อดยิ้มไม่ได้ จากนั้นก็เดินเข้าไปหาหนั้นจื่ออิงพร้อมประสานมือ “ท่านหนั้น”

“คุณชายรอง นี่คือ...” หนั้นจื่ออิงหันกลับมามองสวีฉางหนึ่ง จากนั้นก็มองดูร่างเปื้อนโลหิตที่มีผ้าปิดหน้าเอาไว้

กู่จิวเจิงจงใจบ้ายเบี่ยง เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ท่านนี่คือคุณหนูสี่สกุลสวี”

หนั้นจื่ออิงผงกศีรษะเล็กน้อย เอ่ยต่อว่า “คุณชายรอง ข้าน้อยมีเรื่องจะคุยกับท่าน”

ความหมายก็คือ สวีฉางหนึ่งสามารถออกไปได้แล้ว

สวีฉางหนึ่งเองก็ไม่ได้อยากล่วงรู้ความลับของคนกลุ่มนี้ จึงถอยออกไปข้างนอก

กู่จิวเจิงกลับเอ่ยว่า “ไม่เป็นไร” จากนั้นก็หยิบจดหมายที่เมื่อครู่นี้ให้สวีฉางหนึ่งอ่านออกมาจากอกเสื้อ ยื่นให้หนั้นจื่ออิง

สวีฉางหนึ่งสะกดความประหลาดใจเอาไว้ หลบสายตา ยืนนิ่งอยู่อีกด้าน หางตาเหลือบมองรอยตัวอักษรจากด้านหลัง

ของจดหมาย เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นเนื้อหาเดียวกันกับที่กู่จิวเจิงให้
นางดู

หนั้นจื่ออิงอ่านอย่างละเอียด จากนั้นก็พับกระดาษลงราว
กับไม่ได้ตั้งใจ สอดเข้าไปในอกเสื้อ ไม่แม้แต่จะหันมามอง
สวี่ฉางหนิง

หากสวี่ฉางหนิงไม่ได้รู้แต่แรกว่าจดหมายฉบับนั้น
เกี่ยวข้องกับสกุลสวี่ เพียงแค่สีหน้าของหนั้นจื่ออิง นางคงไม่เกิด
ความสงสัยใดๆ

คนข้างกายเหล่านี้ของเซ่อเจิ้งอ๋อง ไม่มีใครเลี้ยงเสียข้าว
สุกสักคน

กู่จิวเจิงเอ่ยว่า “ในเมื่อท่านพอเชื่อใจท่านหนั้น ท่าน
หนั้นมาถึงที่นี่ ก็จะมอบเรื่องนี้ให้ท่านเป็นคนจัดการ เรื่องนี้ข้าจะ
ปล่อยมือ ต่อไปต้องรบกวนท่านหนั้นแล้ว”

“คุณชายรองเกรงใจไปแล้ว” หนั้นจื่ออิงรีบโค้งคำนับ เอ่ย
อย่างนอบน้อมว่า “ในเมื่อท่านอ๋องและคุณชายรองไม่ได้รังเกียจ
ความสามารถอันน้อยนิดของข้า ข้าก็จะไม่ทำให้ท่านอ๋องและ
คุณชายผิดหวัง”

“ท่านนั้นทำสิ่งใด ข้าย่อมวางใจได้” กุ๊จิวเจิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม จากนั้นทั้งสองก็สนทนาเรื่องทั่วไปอีกเล็กน้อย ก่อนที่นั่นจ้ออิงจะขอตัวลากลับไป

เพียงแต่เมื่อเดินถึงหน้าประตู เห็นร่างเปื้อนโลหิตที่นอนอยู่บนไม้กระดานโดยที่มีผ้าเช็ดหน้าคลุมใบหน้าเอาไว้ นั่นจ้ออิงจึงเอ่ยถามว่า “คนผู้นี้คือใคร”

สวี่ฉางหนิงไม่เปลี่ยนท่ายืน แต่ภายในใจกลับระแวงขึ้นมา บิดาของนางเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ และมีความเป็นไปได้มากกว่าจะทำให้ทั้งครอบครัวต้องเดือดร้อน ในตอนนี้ชีวิตของเฉียวซ่งเฟยอาจจะเกี่ยวพันถึงชีวิตของคนทั้งสกุลสวี่ นางไม่ต้องการให้ไฟดีใบนี้ตกอยู่ในมือของผู้อื่น

ในขณะที่สวี่ฉางหนิงกำลังวิเคราะห์ท่าทีของกุ๊จิวเจิงอยู่นั้น กุ๊จิวเจิงก็หลุดหัวเราะออกมาเอ่ยว่า “ก็แค่หน้าผาตัวเล็กๆ ที่คิดการใหญ่เท่านั้นเอง”

บทที่ 138 บางครั้งก็เป็นผู้ขายยอบ่อ

เมื่อคำพูดนี้ออกมาจากกู่จิวเจิง จึงทำให้มีความน่าเชื่อถือ

เพราะปกติกู่จิวเจิงต้องเผชิญกับคนที่เข้ามาลอบสังหารมากมาย หันจื่ออิงได้ฟังก็รู้สึกแปลกใจ เพียงแต่ตะเฉียวซังเพยที่กำลังสลบไสลไปหนึ่งครั้ง เอ่ยกันด่าว่า “คนชาติสุนัขเช่นนี้ มันน่าถูกจัดการให้หนัก คุณชายรอง ให้ข้าน้อยช่วยจัดการให้ท่านดีหรือไม่”

กู่จิวเจิงยิ้มเอ่ยว่า “ขอบคุณท่านหนันที่ยอมช่วยเหลือเรื่องนี้ข้าจะจัดการเอง”

หันจื่ออิงไม่แปลกใจ เพียงแต่ยิ้มแล้วเอ่ยว่า “ก็ดี ท่านจัดการเอง จะได้ระบายความแค้นเสียบ้าง ถ้าเช่นนั้นข้าน้อยไม่รบกวนคุณชายแล้ว”

กู่จิวเจิงยิ้มพลางส่งหนันจื่ออิงออกไป

สวี่ฉางหนิงยืนอยู่ที่เดิม ได้ยินเสียงพูดคุยของทั้งสองดังห่างออกไปทุกทีๆ และยิ่งรู้สึกแปลกใจต่อฐานะของท่านหนันผู้นี้

เขาสามารถทำให้ก๊วเจิงปฏิบัติได้อย่างเกรงอกเกรงใจ แสดงว่าตำแหน่งของคนผู้นี้ต่อเซอเจิงอ๋องจะต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

ไม่นาน ก๊วเจิงก็กลับมาที่ห้องปีก เห็นสวีฉางหนิงยังยืนอยู่ที่เดิม ก็หัวเราะออกมาเบาๆ พยักเพียดไปทางเฉียวซ่งเฟยที่นอนอยู่บนไม้กระดานแล้วกล่าวว่า “เจ้าก็ช่างคิดหาวิธี เมื่อครูนี้น่าจะคิดว่า เจ้าจะทำให้ผู้อื่นเห็นใบหน้าของเฉียวซ่งเฟยหรือไม่”

สวีฉางหนิงเอ่ยสีหน้าจริงจัง “ตอนที่ยังไม่รู้ว่าคนที่มาเป็นใคร ทางที่ดีไม่ควรที่จะให้เห็นหน้าดีที่สุด”

“เจ้าเป็นคนฉลาด” ก๊วเจิงนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ข้างหน้าต่าง เอ่ยอธิบายว่า “บุคคลเมื่อครูนี้น่าจะนั่น นามว่าจื่ออิง เป็นหนึ่งในแปดเทพ เป็นหัวหน้าองค์กรข้าก่ายท่านพ่อของข้า ตอนนี้อยู่รับผิดชอบในการสืบสวนเรื่องที่เจ้าสำนักตะวันแดงทั้งสองถูกวางยาพิษจนตาย”

หัวใจของสวีฉางหนิงเต้นรัว “เมื่อครูนี้น่าจะคุณชายรองให้เขา...”

“ใช่” กุ๊จิวเจิงเอ่ย “ในเมื่อเขารับผิดชอบการสืบสวนเรื่องนี้ ข้าก็ไม่สามารถปิดบังเขาได้ เพราะฉะนั้นหากเจ้ากลับบ้านไปตอนนี้ คงได้เจอกับเขาระหว่างทางเป็นแน่”

สวีฉางหนิงเหลือบสายตาดูขึ้น ดวงตาวาววามทั้งคู่เหม่อมองกุ๊จิวเจิง ภายในใจกลับเข้าใจทุกสิ่งอย่าง

ที่แท้กุ๊จิวเจิงก็ตั้งใจให้หนั้นจื่ออิงเห็นนางอยู่ที่นี่ เพื่อให้อีกฝ่ายรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งสองคน

เช่นนี้แล้วเมื่อนางกลับจวน และพบกับคนของหนั้นจื่ออิงอีกครั้ง อย่างน้อยก็ทำให้หนั้นจื่ออิงเห็นแก่ความสัมพันธ์ระหว่างกุ๊จิวเจิง และลงมืออย่างเกรงใจ

เมื่อเห็นสีหน้าราวกับไม่ได้ทำสิ่งใดลงไปของกุ๊จิวเจิง ก็คิดถึงเรื่องที่กุ๊จิวเจิงช่วยเหลือฮูหยินราชอาลักษณ์เนี่ย สวีฉางหนิงก็เกิดความรู้สึกมากมายในใจ

จะเรียกว่ากุ๊จิวเจิงเปลี่ยนจากร้ายกลายเป็นดี หรือเรียกว่าเขาความดีของเขายังไม่หมดไปดีล่ะ

แต่แม้จะคิดเช่นนั้น สวีฉางหนิงก็ยังคงไล่เขา
“คุณชายรอมวางแผนเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือว่าจะให้ข้า
ดูแลเฉียวซ่งเฟย”

กุ่จิวเจิงยกไหล่ เลิกดวงตาหงส์ที่มีรอยยิ้มแตะแตะม เอ่ย
อย่างไม่รู้อิโหนอิเหน่ว่า “จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าไม่รู้สักหน่อย
ว่าเจ้าจะเก็บเฉียวซ่งเฟยมา”

สวีฉางหนิงกัดฟัน ไม่มีใครรู้ว่าเบื้องหลังกุ่จิวเจิงได้ทำสิ่ง
ใดลงไปบ้าง ไม่แน่ว่าทั้งหมดนี้อาจจะเป็นแผนการของเขา ไม่มี
ใครอาจล่วงรู้ได้

กุ่จิวเจิงหัวเราะออกมาราวกับอ่านความคิดของนางได้
“ในเมื่อเรื่องเกิดขึ้นแล้ว ก็ควรจะลองเดินต่อไปที่ละก้าว เจ้า
จะต้องดูแลเฉียวซ่งเฟยให้ดี ให้บาดเจ็บของเขาหายโดยเร็ววัน
เพื่อที่จะหาเบาะแสของมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง และทำให้พ่อของ
เจ้าหลุดจากการเป็นผู้ต้องสงสัยด้วย”

“แต่ข้าไม่เข้าใจ หากมอบตัวเฉียวซ่งเฟยให้ท่านหนั้น
เจ้าก็ไม่ต้องลำบากอีกไม่ใช่หรือ” สวีฉางหนิงเอ่ยถามข้อสงสัยที่
อยู่ในใจ

กู่จิวเจิงเอียงคอมองสวีฉางหนิง ท่าทางงดงามยิ่งนัก น้ำเสียงกลับมีรอยเยาะหยันและเยิ่นชา “เรือนจำหน่วยราชทัณฑ์คือสถานที่แบบใด แม้แต่เจ้าสำนักตะวันแดงทั้งสอง คนที่มีการคุ้มกันอย่างแน่นหนายังถูกสังหารได้ ก็มากพอที่จะทำให้รู้ว่าแล้วเรือนจำหน่วยราชทัณฑ์ไม่ใช่ที่ที่สามารถไว้วางใจได้ทั้งหมด”

“เจ้าหมายความว่า อาจจะมีคนยื่นมือเข้าไปในเรือนจำของหน่วยราชทัณฑ์อย่างนั้นหรือ เช่นนี้ก็หมายความว่าท่านพ่อของข้าอาจจะเป็นผู้บริสุทธิ์ อาจจะมีใครจงใจโยนความผิดให้กับท่านพ่อของข้า”

“เรื่องเหล่านี้ล้วนแต่เป็นการคาดเดา เจ้าจะว่าอย่างไรก็ได้” กู่จิวเจิงเอ่ย “หรือเจ้าจะไปบอกท่านหนั้นดูก็ได้ ลองดูสิว่า เขาจะเชื่อเจ้าหรือไม่”

“หมายความว่า ตอนนี้ในเรือนจำของหน่วยราชทัณฑ์ ในตอนนี้ไม่มีคนที่เจ้าไว้วางใจได้ใช่ไหม” สวีฉางหนิงสรุปสถานการณ์ในขณะนี้ แล้วเอ่ยถามอย่างอ่อนใจ

กู่จิวเจิงพยักหน้า “คุณหนูสวี่ ดูเหมือนว่าเจ้าจะไม่ได้โง่
เขลาจนไม่มียาแก้สินะ”

สวี่ฉางหนึ่งกลอกตาค้อนกู่จิวเจิงวงใหญ่

เขาโยนตัวปัญหามาให้นาง และเพราะเรื่องนี้เกี่ยวโยง
กับบิดาของนาง นางจึงไม่อาจไม่ดูดำดูดี และได้แต่ต้องเดินไป
ตามทางที่ผู้อื่นขีดไว้ แม้จะทำเช่นนี้ ก็ยังถูกหาว่าโง่เขลาเสียอีก

สวี่ฉางหนึ่งเอ่ยพร้อมรอยยิ้มฝืน “ถ้าเช่นนั้นข้าขอตัวลา
ก่อน”

กู่จิวเจิงชี้ไปที่คนบนไม้กระดาน “แล้วเขาเล่า”

สวี่ฉางหนึ่งเอ่ย “ยกไป”

เมื่อกล่าวจบก็เดินออกจากห้องปีกออกมาจนกระทั่ง
ออกไปด้านนอก กู่จิวเจิงมองดูแผ่นหลังแน่นน้อยพลางหัวเราะ
จากนั้นก็หันกลับมาสั่งให้คนติดตามไปส่ง

เมื่อกลับมาถึงรถม้า ก็พยายามยัดไม้กระดานที่ด้านบนมี
คนเข้าไปในรถม้า ยามที่รถม้าเคลื่อนตัว เฉียวซ่งเฟยที่หมดสติ
ก็กระเด้งไปมาอยู่ในรถม้า

สวีฉางหนิงเกรงว่าเจียวซังเพยที่ไม่ได้สติศีรษะจะไปกระแทกจนเสียชีวิต จึงต้องออกแรงก้มตัวประคองคนผู้นี้ อย่างน้อยก็ไม่ให้ศีรษะของเขากระแทกกับรถม้า

ระหว่างทางกลับ สวีฉางหนิงหวนคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ ภายในใจก็รู้สึกขอบคุณกู่จิวเจิง

เพราะกู่จิวเจิงช่วยเหลือนางอย่างเต็มที่ โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงว่าจะส่งผลร้ายต่อตัวเอง

หนั้นจื่ออิงไม่น่าเชื่อถือ ข้อมูลนี้สำคัญกับนางมาก ซ้ำยังเรื่องที่บิดาของนางมีส่วนเกี่ยวข้อง กู่จิวเจิงก็บอกกับนางก่อนที่จะบอกกับหนั้นจื่ออิง เพื่อให้นางได้เตรียมใจ ไม่ได้ปล่อยให้นางทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าครอบครัวของตนต้องเคราะห์ร้ายด้วยเหตุใดอย่างน้อยก็ทำให้นางคอยระวังตัวบ้าง

สวีฉางหนิงเร่งให้คนขับรถม้าเร็วขึ้นอีกเล็กน้อย ไม่แน่ว่าหากพวกเขารีบกลับถึงจวน อาจจะไปถึงทันก่อนที่หนั้นจื่ออิงจะพาคนมาถึง นางจะได้บอกมารดา พี่สะใภ้ และหลานชาย รวมทั้งคนในบ้านล่วงหน้า ให้พวกเขาได้เตรียมตัวกันสักเล็กน้อย

แต่สิ่งที่เหนือความคาดหมายของสวีฉางหิงก็คือ คน
ของหนั้นจื่ออิงมาถึงไวกว่านางมาก

สวีฉางหิงมาถึงหน้าประตูบ้าน ก็เกิดความลังเล ไม่ได้
เข้าไปในทันที

เมื่อเห็นประตูบ้านของสกุลสวีเปิดกว้าง มีบ่าวไพร่ไม่
น้อยหอบถูงผ้าขนย้ายข้าวของไปๆ มาๆ

ที่บ้านมีสภาพราวกับเพิ่งถูกปล้น เหล่าคนรับใช้ก้มหน้า
ด้วยความโศกเศร้า เหล่าเจ้านายวุ่นวายโกลาหล

สวีฉางหิงสั่งให้คนรับใช้แบกแผ่นไม้กระดานเข้าไปใน
จวน

เมื่อสวีฉางเฟยเห็นนางแต่ไกล ก็พุ่งเข้ามาในทันที

“เจ้ายังมีหน้ากลับมาอีก! รู้จักแต่ออกไปคลุกอยู่กับผู้ชาย
ทั้งวัน ไม่เคยสนใจเลยว่าที่บ้านจะเป็นตayarร้ายได้อย่างไร”
สวีฉางเฟยกรีดเสียงร้อง บวกกับที่นางจงใจตะโกนเสียงดัง ทำให้
สายตาของทุกคนพุ่งมาหานาง

สวีฉางเพยกกรี๊ดเสียงต่อว่า “ที่บ้านเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ พ่อของเจ้าถูกจับตัวไป เจ้าเพิ่งจะกลับมาได้ นี่นะหรือบุตรสาว ฤย!”

สวีฉางหลันเห็นสวีฉางเพยกนด่าจนพอแล้ว ก็ขมวดคิ้ว เดินเข้ามา “พี่สือยาโมโหไปเลยนะ พี่เจ็ดพี่ยังแต่ร้อนใจ พี่สื่กับ คุณชายรองก็มีความสัมพันธ์กัน ไม่รู้ว่าพอจะอาศัย ความสัมพันธ์กับคุณชายรองก็ สอบถามได้ไหมว่าเกิดเรื่องอะไร ขึ้นกันแน่ เหตุใดท่านพ่อถึงถูกจับตัวไป”

สวีฉางหนิงเห็นสวีฉางหลันเสแสร้งทำทางอ่อนโยนก็รู้สึก ขัดหูขัดตา ที่บ้านเกิดเรื่อง เรื่องของนางเองก็มีแต่ความวุ่นวาย จึงไม่มีแะใจจะอดทน และเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “หากไม่ได้ ความสัมพันธ์ของข้า ตอนนี้บ้านของเราไม่ใช่เพียงแค่ท่านพ่อที่ จะถูกจับตัวไปหรอก”

บทที่ 139 คุณหนูสี่เป็นเสาหลักของบ้านจริง ๆ

คำพูดของสวีฉางหนิงทำให้ทั้งสองขมวดคิ้ว สวีฉางหล่งยังคงรักษาภาพลักษณ์เรียบร้อยอ่อนหวานเอาไว้ คำพูดที่ต้องการจะตอกกลับไปได้แต่ต้องกลืนลงไปในลำคอ

สวีฉางเพยกลับไม่สนใจสิ่งใด เอ่ยกระแนะกระแหนขึ้นมาว่า “เจ้าถือว่าตัวเองเป็นใคร เหตุใดจึงพูดราวกับว่าเจ้าเป็นคนช่วยชีวิตคนทั้งบ้านเอาไว้ เจ้าอยู่ข้างนอกนั้นทำเรื่อง ‘งามหน้า’ อะไรไว้บ้างไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือ เกิดเรื่องใหญ่ในบ้านขนาดนี้ เจ้ากลับสนใจแต่ความสุขของตัวเอง ทำลายชื่อเสียงของหญิงสกุลสวี ไม่สนใจผู้อื่นเลยสักนิด”

สวีฉางหนิงขมวดคิ้ว ครั้นจะฟังสวีฉางเพยไวยวาย หันกลับไปสั่งคนรับใช้สองคน ให้ยกเตียงซึ่งเพยเข้าไปดำนใน

การที่สวีฉางเพยและสวีฉางหล่งยังกล้าออกมาวุ่นวายอยู่ด้านนอกนี้ หมายความว่านอกจากที่สวีปิ่นจื่อถูกจับตัวไป ก็ไม่มีเรื่องใหญ่ใดเกิดขึ้นอีก

เหตุการณ์ยังไม่เลวร้ายถึงขั้นไม่มีหนทางแก้ไข

เสียงกรีดร้องของสวี่ฉางเพยดึงดูดความสนใจของคนทั้ง
ลานบ้าน

นายหญิงร่าร้องไห้ไปแล้วรอบหนึ่ง ตอนนี้ดวงตาของ
นางปู้ดบวม เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากลานบ้าน ก็เร่ง
ให้นางเมิ่งและฮูหยินรองประคองออกมาจากห้องโถง

เมื่อเห็นบ่าวไพร่กำลังวุ่นวายโกลาหลเต็มลานบ้าน
นายหญิงร่าก็รู้สึกเวียนศีรษะ และเมื่อเห็นสวี่ฉางเพยและ
สวี่ฉางหลันยืนขวางขึ้นเสียงอยู่ตรงหน้าสวี่ฉางหนิง และ
สวี่ฉางหนิงกลับสั่งให้แบก ‘คนตาย’ เข้ามา นายหญิงร่าก็รู้สึก
เหมือนกับเส้นประสาทเส้นสุดท้ายกำลังจะขาดผึง

“อามิตตาพุทธ นี่ทำอะไรกัน บ้านเรายังช่วยไม่พอกัน
หรืออย่างไร” นายหญิงร่าครวญคราง ไม่เท่าไม้จันทน์แดงใน
มือเคาะลงกับพื้นดังกึกๆ

สวี่ฉางหนิงย่อเข่าคารวะนายหญิงร่า เมื่อจะเอ่ยปาก
สวี่ฉางเพยก็ชิงเอ่ยตัดหน้าเสียงดัง “ท่านย่า! พี่สวี่ทำไม่ถูกนะ

เจ้าคะ ออกไปหาผู้ชายข้างนอกก็ว่าແ່แล้ว ยังไม่สนใจเรื่องราวในบ้าน แยกผู้ชายจากภายนอกเจ้ามา ซ้ำยังเป็นคนตายอีก!”

ระหว่างที่พูด สวีฉางเพยก็ปรี๋เข้าไปคุกเข่าต่อหน้า นายหญิงชรา ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยน้ำตา “แม่หลานจะไม่รู้ความ แต่หัวใจนี้ก็ทำเพื่อครอบครัวทั้งนั้น หลานคุกเข่าสำนึกผิดที่ศาลบรรพชนอยู่หลายวัน ก็คิดแต่ว่าจะเรียนรู้อย่างไร จะแก้ไขตัวเองอย่างไร ถึงจะได้ทำเพื่อสกุลสวีได้บ้าง แต่พี่สีกลับไม่คิดเช่นนั้น หรือว่าพวกเราสกุลสวีจะพึ่งพาได้เพียงแค่คนสองคน ส่วนคนอื่นกลับแก้ไขตัวเองไม่ได้เลยหรือเจ้าคะ”

เสียงร้องไห้วาววายของสวีฉางเพยทำให้นายหญิงชรา ปวดศีรษะ น้ำตาที่นางเม้ม ฮูหยินรอน และฮูหยินสามปลอบจนหายไป ก็ไหลออกมาอีกครั้ง

“ข้ามันคนแก่ไม่ยอมตาย นี่ข้าทำกรรมอะไรไว้ ถึงได้เลี้ยงแต่คนเลวทรามต่ำช้าเช่นนี้ หนิงเจียเอ๋อร์” นายหญิงชรา หันไปมองสวีฉางหนิง “เจ้าเป็นเด็กรู้ความมาตลอด เหตุใดวันนี้จึงทำเรื่องเช่นนี้ได้” นิ้วมือสั่นเทาชี้ไปที่เฉียวซังเพยที่ไม่ได้สติ “เจ้ายังไม่เอา ‘คนตาย’ ผู้นี้นโยนออกไปอีกหรือ!”

“อย่าว่าแต่คนตายเลย” ฮูหยินรองเอ๋อเหินบแนม “ข้าว่าคนไม่ยึดถือคุณธรรมของสตรีเช่นนี้ เจ้าเด็กสมควรตายเช่นนี้ควรจะออกไปด้วยเลยถึงจะถูก หลานสาวที่นายหญิงชราไม่อาจตั้งใจสั่งสอนได้ ต่อไปอย่าได้ก่อเรื่องวุ่นวายให้มากกว่านี้ก็แล้วกัน”

สวี่ฉางหิงยืนนิ่งอยู่กลางลานบ้าน ตั้งแต่กลับมาถึง ยังไม่ทันจะได้อธิบายอะไร ก็ถูกสวี่ฉางเพยและสวี่ฉางหลันพูดจាក่่าวโทษให้นางเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ถือโอกาสตอนที่นายหญิงชรา กำลังเสียใจ ไม่มีแกลใจจะคิดเรื่องอื่น จึงได้หันมาก่่าวโทษนาง

สวี่ฉางหิงสีหน้าสงบนิ่ง แตกต่างจากท่าทางนารักนารังแกในยามปกติ

“ท่านย่า คนผู้นี้ไม่ใช่คนตายเจ้าคะ ตรงนี้มากคนมาก ความ หลานไม่อาจอธิบายให้ท่านฟังได้ ข้าไม่สามารถโยนเขาออกไปข้างนอกได้ ท่านย่าเข้าไปตีมน้ำชาด้านในก่อนดีไหม เจ้าคะ”

ความหมายก็คือ มีเรื่องอะไรพวกเขาค่อยไปคุยกันด้าน
ใน

นางเมิ่งขมวดคิ้วมุ่น แม้สวี่ปิ่นจื่อจะถูกจับตัวไป แต่การ
ที่สวี่ฉางหนิงสงบนิ่งเช่นนี้ ช้ำยังพูดจาขัดถ้อยขัดคำ นางเมิ่งจึง
เอ่ยว่า “ท่านแม่ ที่ผ่านมานางหิงเจียเออร์เป็นเด็กรู้ความมาตลอด
ลองฟังว่านางหิงเจียเออร์จะอธิบายว่าอย่างไรก่อนดีไหมเจ้าคะ”

นายหญิงชราได้ฟังคำโน้มน้าวของนางเมิ่ง จิตใจก็สงบ
ลงเล็กน้อย เมื่อหวนคิดอีกครั้ง ก็รู้สึกว่คำพูดของนางหิงเจียเออร์
มีเหตุผล จึงพยักหน้า “เออละ เข้ามาข้างในให้หมด”

นายหญิงชราเช็ดน้ำตาแล้วหันกายเดินเข้าไปภายใน
ห้อง ร่างที่ประคองไม้เท้านั้นดูจะงอแงกว่าในยามปกติมาก

นางเมิ่งประคองนายหญิงชราเข้าไปด้านใน สุหิณรอน
ถลึงตาใส่นางเมิ่งอย่างเคียดแค้น ก่นด่าอยู่ในใจมากมาย

ในที่สุดเหล่าเจ้านายก็เลิกอะอะโววายวาย สวี่ฉางหนิงก็
หันไปเห็นซุนจี้เสียงที่ยืนอยู่ในลานบ้านด้วยความกังวล

“พ่อบ้านขุน รมกวนแจ้งแก่คนในบ้านว่า ท่านพ่อ
เพียงแต่ไม่อยู่ที่จวนชั่วคราว จากความสัมพันธ์ระหว่าง
ครอบครัวของเรากับจวนเชอเจิ้งอ๋อง อีกไม่นานท่านพ่อก็จะ
กลับมา เหตุใดบ่าวไพร่ในบ้านจึงเร่งรีบเก็บข้าวของกันนักเล่า
บ้านยังไม่แตกสาแหรกขาดเสียหน่อย”

น้ำเสียงของสวีฉางหนิงอ่อนละไม เอื่อยอย่างเนิบช้าไม่มี
ขึ้นเสียง แต่กลับทำให้บ่าวไพร่ที่กำลังเร่งรีบต่างหยุดชะงัก แล้ว
จับกลุ่มกระซิบกระซาบพลางหันมามองทางนาง

สวีฉางหนิงยิ้มอย่างอ่อนหวาน “หากไม่ต้องการทำงานที่
บ้านสกุลสวีแล้ว ก็ให้ไปแจ้งแก้หัวหน้างานของตัวเอง แล้วให้
หัวหน้าของแต่ละคนเขียนรายชื่อมามอบให้พ่อบ้านขุน สุดท้าย
ส่งให้นายหญิงชราท่านดู”

“สกุลสวีของพวกเราไม่ใช่เศรษฐีใจดำที่ไหน ต่อให้พวก
เจ้าจะเป็นบ่าวไพร่สัญญาชั่วคราว หรือสัญญาชั่วชีวิต แต่ก็ไม่
มีเหตุผลที่จะขึ้นใจรักกันไว้ นายหญิงชราเป็นคนมีเมตตา ไม่
แน่ว่าอาจจะมอบเงินไถ่ตัวให้พวกเจ้า และอนุญาตให้พวกเจ้าจาก
ไปก็ได้”

นิ้วมือขาวราวต้นหอมชี้ไปที่ห่อผ้ามากมายของบ่าวไพร่ จากนั้นก็คลี่ยิ้ม “สกุลสวี่ไม่ได้ถูกกวาดสมบัติสักหน่อย พวกเจ้ามาหยิบของของเจ้านายตามใจชอบเช่นนี้ น่ากลัวว่าหากนายหญิงธาเอาเรื่องขึ้นมา พวกเจ้าจะรับโทษกันไม่ไหวหรอกนะ”

คำพูดของสวี่นางหนึ่ง ทำให้เหล่าเจ้านายสตรีอยู่ภายในห้อง และคนสกุลสวี่ที่ยังไม่ทันได้เข้าไปในห้อง ต่างตกตะลึงพริ้งเพริด

จริงสิ สกุลสวี่ไม่ได้ถูกกวาดสมบัติไปสักหน่อย สวี่ปิ่นจื่อเพียงแต่ถูกจับตัวไปชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้มีคำสั่งให้ประหารหรือต่อให้สวี่ปิ่นจื่อตายไป สกุลสวี่ก็ยังมีนายท่านรอง และนายท่านสาม และยังมีคุณชายคนอื่นๆ แล้วสกุลสวี่จะไม่มีกลับมาขึ้นได้ใหม่อีกครั้งเชียวหรือ

บ่าวไพร่ที่กำลังเก็บข้าวของจะหนีไป อาศัยช่วงเวลาที่เจ้านายกำลังอ่อนแอชุดมุกกำแพงหนีไป ส่วนเจ้านายก็ไม่มีใครเอ่ยปากต่อว่าสั่งสอน ซึ่งออกจะเหนือความคาดหมาย

ซุนจีเสียงตะลึงงัน เกิดความรู้สึกว่า ‘สมแล้วที่เป็นริตาของนายท่านใหญ่’ ตอนนี้คุณหนูสี่กลายเป็นเสาหลักของสกุลสวี เขารีบก้าวออกมา แล้วทำตามคำสั่งของสวีฉางหนิง

จากนั้นสวีฉางหนิงก็สั่งให้คนยกเตียงซ่งเฟยเข้าไปในห้องโถง

เหล่าสาวใช้ที่เดิมที่ว้าวุ่นก็สงบนิ่งลงไม่น้อย นางเปิดฝ้าม่านให้สวีฉางหนิงเดินเข้าไป

สวีฉางหนิงสั่งให้คนรับใช้วางไม้กระดานไว้ใกล้หน้าประตูมากที่สุด

เมื่อเดินมาถึงตรงหน้านายหญิงซrakก็ย่อตัวคารวะ เอ่ยว่า “ท่านอย่าไม่ต้องเป็นห่วงนะเจ้าคะ เรื่องในวันนี้...”

สวีฉางหนิงกล่าวยังไม่ทันจบ ก็มีเสียงฝีเท้ารุดนวยดั่งขึ้นจากด้านนอก ฝ้าม่านถูกเลิกขึ้น นายท่านรอง นายท่านสาม พาสวีฉางสี่ สวีฉางหง สวีฉางตึงเดินเข้ามา

เมื่อเห็นเงียวซ่งเฟยที่นอนเปื้อนเลือดอยู่ที่พื้น นายท่าน
รองก็เอ่ยถามด้วยสีหน้าเย็นชา “คนตายผู้นี้เป็นใครกัน รีบโยน
ออกไปเสีย ไม่กลัวพาความชวยมาหรืออย่างไร!”

ตัวอย่าง

ข้าคือชายาผู้เหี้ยมโหด เล่ม 4

一品荣华：悍妃天下

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《一品荣华：悍妃天下》Vol. 4

Author: 风光霁月 Feng Guang Ji Yue

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

风光霁月 Feng Guang Ji Yue

ข้าคือชายาผู้เหี้ยมโหด เล่ม 4 / 风光霁月 Feng Guang Ji Yue : เขียน; P15 : แปล จาก 一品荣华：悍妃天下.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 450 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. P15 , ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7147-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี

พิสูจน์อักษร ออมทอง เกียรติชนะกิจ

ราคา 169 บาท